laga seggi kats, kolm ehk nelli hääd wilja-saki annap, ent sis om ma ülli lahjas lännu, ei kaswata ennämb rohto karjale, egga wõssu, ent sääl kaswap ennege kuiw sammel nink ajap henda lajale. Wäeta sis sedda maad kül mitto ajastaiga, temma saak saap ikkes ülli kassinas jäma.

Oh armas poig! kuis wäga mul wallut südda, kui minna mõnikõrd kewwajatsel ajal te-käügi pääl olli, nink küttisse suits mul höngo kinni pand. Sis mõtlesi minna essi henne man: ni sadame meie essi henda õnnetusse sisse; meie pallotame omma ma wäe nink jõwwo ärra, mis meid kiki häste toidas; meie pallotame tuhhas omma warriku nink wõssu, minkaga meie omma leiba wõisse kütsada nink tarret kütta, ja sedda kik teme ütsinda rummalusest, sest et keäke meid ei õppeta, et meie sedda kõlbmata wisi mahhajättasse, nink ni tullep õnnetus nink waisus meile nink meie laste latsile. Kige ennámbaste wallotap mul südda, kui minna Wõrro ma-konna päle mõtle, kun ma-pind muidoke wäga õhhukenne om, mes rahwas sääl ütte aino kõrraga iggawes ärrapallotawa nink siski weidi wilja sawa. Mes peap sest kül eddespäidi sama!

Hopis tõine luggu om neil, kun ma-pind kolm korteri ehk terwe künar musta mulda süggaw om; sääl ei olle tarbis, küttisse pallotamisse man ni pelglik olla; sest et särast maad Jssand

nida om õnnistanu, et perrán pallotamist weel kül wäkke perra jääb, mis mitte ennege rohket küttisse wilja ei anna, enge ka perran sedda weel, kui tedda wäetadas, suggulikkus jääp.

Wanna kubja Jani poig Tõnnis teggi omma essa õppetusse perra, nink kui kuus ajastat mõda olliwa, olli Tõnnis üts neist kige noukambist perremehhist Perna wallan.

N.

Tarto- ja WÃƒÂ¶rro-ma rahwa Kalender 1841, lk. 28